

پنجشنبه 3 فروردین 1396 - 24 جمادی الثانی 1438 - 23 مارس 2017

صدور اعلامیه امام خمینی(ره) در واکنش به تهاجم مزدوران پهلوی به مدرسه فیضیه (1342 ش)...

صدور اعلامیه امام خمینی(ره) در واکنش به تهاجم مزدوران پهلوی به مدرسه فیضیه (1342 ش)

عصر روز سوم فروردین 1342 و پس از حمله مزدوران رژیم پهلوی به مدرسه فیضیه قم، منزل امام خمینی، مرکز اجتماع مردم و روحانیان مبارز شد. امام پس از اطلاع از جریان تهاجم به مدرسه فیضیه با انتشار اعلامیه‌ای؛ رژیم را رسوا کرده و فتوای مهم خود را صادر نمودند. ایشان با شجاعت خاص خود به افرادی که مردم را با سلاح تقيه به سکوت فرا می‌رساند؛ خواندند به فریاد و حضور در صحنه دعوت کرده و عنوان داشتند: "تقيه حرام است و اظهار حقایق واجب است ولو بلغ ما بلغ" (تا هرکجا که مشکل باشد یا هرچه بشود مهم نیست) در این اعلامیه، شاه دوستی برابر با غارتگری، ضربه زدن به بیکر قرآن و اسلام و تجاوز به مراکز علم و دانش و... معرفی شده است.

تاج‌گذاری؛ آغا محمد خان قاجار در تهران و آغاز پایتختی این شهر (1175 ش)

پس از لشکرکشی آغامحمدخان قاجار به قفقاز و تسلط بر آن نواحی، مخالفان وی همگی یا به اطاعت از خان قاجار گردن نهادند یا سرکوب شدند. در این موقع، وی زمینه را برای اعلام مقصود اصلی؛ اش مناسب دید و در نوروز سال 1175 ش برابر با دوازدهم رمضان 1210 ق، در تهران، به نام پادشاه ایران و سرسلسله پادشاهی قاجار تاج‌گذاری کرد. از همان روز، شهر نوپای تهران، که در حدود 25 الی سی هزار نفر جمعیت داشت و بیش از نیمی از آنان سربازان آغامحمدخان قاجار بودند، به عنوان مرکز کشور و پایتخت رسمی دودمان قاجار اعلام شد. آغامحمدخان، با آرزوهای دور و دراز خود و جویندگی مقام خلافت اسلامی، تهران را دارالخلافه نامید. نزدیک بودن به محل ایل قاجار در استرآباد مازندران، موقعیت جغرافیایی شهر به لحاظ قرار گرفتن در مرکز ایران و محدود شدن کوه در سه طرف، از جمله دلایل اصلی انتخاب تهران برای پایتختی قاجار بود. آغامحمدخان در طول سالیان فرمانروایی خود، قبل و بعد از تاج‌گذاری، جنایات متعددی مرتکب شد و انسان‌های بی‌گناه؛ شماري را به کام مرگ فرستاد. تا این که دو سال بعد در یکی از

لشکرکشی‌هایش به گرجستان توسط دو تن از خدمتکارانش کشته شد. تاسیس، حوزه علمیه قم توسط آیت‌الله؛ حاج شیخ عبدالکبیر حائری ندی (1301 ش)، اندیشه تأسیس حوزه علمیه قم ریشه در روایات امامان معصوم به ویژه امام صادق(ع) داشت و در طول قرن‌ها، این نوید امامان بزرگوار شیعه بود که همواره زبان به زبان نقل می‌شد و در ذهن شیعیان جای می‌گرفت. تا این‌که در فروردین 1301 ش در جلسه‌ای؛ که علمای قم و آیت‌الله حائری یزدی، در آن شرکت داشتند، گفتگو پیرامون تأسیس این حوزه شکلی جدی به خود گرفت. پس از تفأل به قرآن، سرانجام با حمایت علما، کسبه و مردم، حوزه علمیه قم به دست توانای مرجع بزرگوار تقلید، حضرت آیت‌الله العظمی حاج شیخ عبدالکریم حائری یزدی در سوم فروردین 1301 ش (1341 ق) تأسیس شد. شکوه و عظمت حوزه علمیه قم از آغاز تا به امروز، هر سال چشمگیرتر از گذشته در عرصه‌های مختلف نمود داشته است و پرتو آثار وجودش، افق‌های جدیدی از دورترین نقاط این عالم را در نور دیده است. این حوزه باشکوه، گذشته از این که بزرگ‌ترین دانشگاه علوم اسلامی است، در رشته‌های فقه، اصول، حقوق، عرفان، فلسفه، اقتصاد، تفسیر، کلام و... پاسخگوی نیازهای اجتماعی، فرهنگی و فکری جامعه نیز بوده و هست. حوزه علمیه قم در طول عمر با برکت خود، صدها عالم، فقیه، مفسر، اصولی و محقق و مؤلف را در خود پرورش داده و همچون چشمه‌ای روحانی، تشنگان علم و حقیقت را سیراب می‌سازد.

توافق دو ابرقدرت برای جلوگیری از شکست عراق در جنگ تحمیلی (1364 ش)

تلاش عراق به منظور گسترش درگیری و جنگ در خلیج فارس و مقابله به مثل ایران، موجبات افزایش نگرانی کشورهای منطقه و قدرت‌های بزرگ را فراهم ساخت. پیدایش موقعیت جدید سبب گردید تشدید فشار به ایران و تلاش برای ممانعت از پیروزی ایران بر عراق، با افزایش حمایت‌های سیاسی، اقتصادی و نظامی از عراق، به عنوان منطق حاکم بر رفتار و عملکرد کشورهای منطقه و قدرت‌های بزرگ، بیش از گذشته خودنمایی کند، به طوری که هر دو ابرقدرت، در برابر خطر بزرگی قرار گرفتند. در این حال، موضع مشترک آمریکا و شوروی در حمایت از عراق و تأکید بر پایان بخشیدن به جنگ سبب گردید دو ابرقدرت برای نخستین بار، احتمال دستیابی به تفاهم را مورد تأکید قرار دهند. به دنبال همین وضعیت، آمریکاییان یک هیئت بلندپایه را برای ارائه پیشنهاد به مسکو فرستادند و مذاکراتی صورت گرفت. بنابر گزارش‌های منتشره، روس‌ها ضمن موافقت با متوقف شدن جنگ و تعیین مجازات برای طرف مخالف اجرای آتش بس، اعمال تحریم را در گرو حصول توافق بین تمامی اعضای شورای امنیت سازمان ملل دانستند.

تولد "پیر لاپلاس" فیزیک‌دان و اخترشناس فرانسوی (1749م) (ر.ک: 5 مارس)

پیر سیمون لاپلاس (متولد ۲۳ مارس، ۱۷۴۹ در نورماندی؛ درگذشت ۵ مارس ۱۸۲۷ در پاریس)، ریاضی‌دان، فیزیک‌دان، اخترشناس و فیلسوف فرانسوی بود، که برای تکمیل مکانیک آسمانی بسیار همت گذاشت. اولین مسئله مورد توجه لاپلاس دنبال نمودن کار نیوتن بود زیرا نیوتن قانون اصلی مکانیک آسمانی را یافته بود و لاپلاس می‌خواست این قانون را در مورد تمام اجسام منظومه شمسی به کار برد. لاپلاس شروع به تعیین قوانین مکانیک سیارات کرد تا نشان دهد که

این اجسام مانند سایر اجسام تابع قوانین فیزیکی هستند. اولین موضوعی که لاپلاس نزد خود مطرح می کند موضوع ثبات دستگاه شمسی است که آیا به وضعی که داراست می ماند یا بالاخره ماه روی زمین سقوط می کند و سیارات بر جرم خورشید پرتاب شده و معدوم می گردند. نیوتن هم این سؤال را مطرح کرده بود و به این نتیجه رسیده بود که باید گاهی دست خداوند در کار بیاید و حرکات آنها را به جریان عادی برگرداند ولی لاپلاس گفت اگرچه وضع سیارات نسبت به خورشید تغییر می کند ولی این تغییرات تناوبی است. لاپلاس تمام این اکتشافات را تحت عنوان «مکانیک آسمانی» منتشر ساخت ولی چون فهم مطالبش برای همه کس مقدور نبود لذا تصمیم گرفت کتابی دیگر بنویسد که مردم عادی هم از آن بهره مند گردند. این کتاب تحت عنوان «شرح دستگاههای جهانی» منتشر شد. لاپلاس علاوه بر نجوم و ریاضیات استادی عالیقدر در علم فیزیک بود و درباره لوله های موئین و انتشار امواج صوتی مطالعه فراوانی داشت. از مهم ترین آثار لاپلاس «تئوری تحلیلی احتمالات» را که در سال ۱۸۱۲ نوشته است می توان نام برد. لاپلاس را که دانشمندی بی همتا می توان گفت متأسفانه نسبت به تمام حکومتهایی که پی در پی عوض می شدند تملق می گفت و از آنها استفاده می کرد در مقابل ناپلئون تا زانو تعظیم می کرد و به همین علتها بود که از طرف امپراتور به مقامهای کنت- سناتور- ریاست مجلس سنا انتخاب شد با وجود اینها وقتی ناپلئون اسیر شد به او پشت کرد و به عزلش رأی داد و خود را در دامن لوئی هجدهم انداخت و از طرف او به سمت رئیس کمیته تجدید تشکیلات مدرسه پلی تکنیک و عضو مجلس اعیان انتخاب شد. لاپلاس با تمام این اوصاف جوانان را تشویق و کمک می کرد به طوری که روزی یکی از اکتشافات جوان ناشناسی به نام «بیو» از طرف آکادمی مورد تمجید قرار گرفت او را نزد خود خواند و معلوم گردید لاپلاس قبلاً این اکتشاف را مورد مطالعه قرار داده است. لاپلاس اواخر عمر را در «آرکوی» نزدیک پاریس در عمارت ییلاقی خود که نزدیک برتوله بود گذراند.